

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22.08.2002, sp. zn. 4 To 548/2002, ECLI:CZ:KSCB:2002:4.TO.548.2002.1

Číslo: 32/2003

Právní věta:

Odvolací právo ve smyslu § 246 odst. 1 písm. d) tr. ř. má pouze ten poškozený, který uplatnil v trestním řízení nárok na náhradu škody řádně a včas (§ 43 odst. 3, § 206 odst. 2 tr. ř.). Nejsou-li tyto zákonné podmínky splněny, odvolací soud odvolání takového poškozeného zamítne podle § 253 odst. 1 tr. ř. jako podané osobou neoprávněnou.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 22.08.2002

Spisová značka: 4 To 548/2002

Číslo rozhodnutí: 32

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Adhezní řízení, Hlavní líčení, Poškozený, Rozhodnutí soudu

Předpisy: § 206 odst. 2 tr. ř.

§ 246 odst. 1 písm. d) tr. ř.

§ 253 odst. 1 tr. ř.

§ 43 odst. 3 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl odvolání poškozené pojišťovny V. proti rozsudku Okresního soudu ve Strakonici ze dne 25. 3. 2002 sp. zn. 1 T 177/2001.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu ve Strakonici ze dne 25. 3. 2002 sp. zn. 1 T 177/2001 byl obžalovaný J. H. uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák., jehož se podle skutkových zjištění okresního soudu dopustil tím, že dne 28. 6. 2001 v 6.05 hod. řídil osobní automobil, před obcí V. při projíždění pravotočivé zatáčky se v rozporu s ustanovením § 5 odst. 1 písm. b) zák. č. 361/2000 Sb. pro silnou nevolnost nevěnoval plně řízení vozidla, vjel do protisměru a narazil do chodkyně E. R., která šla po levé krajnici. Tímto jednáním porušil základní podmínky

účasti na provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 3 odst. 2, 3 uvedeného zákona, neboť osobní vozidlo řídil bez dostatečné tělesné a duševní způsobilosti k řízení vozidla a bez příslušného řidičského oprávnění, neboť mu byl pravomocným rozhodnutím DI OŘ Policie ČR v Prachaticích podle § 13 odst. 2 vyhlášky č. 87/1964 Sb. v platném znění odňat řidičský průkaz. Uvedeným jednáním J. H. došlo ke zranění chodkyně E. R., která utrpěla těžký otřes mozku, zhmoždění mozku, zlomeninu levé týlní kosti. Ze soudně lékařského hlediska jde o poranění těžké pro poškození důležitého orgánu spočívající ve zlomenině týlní kosti vlevo a zhmoždění mozku.

Za tento trestný čin byl obžalovaný odsouzen k trestu odnětí svobody na 18 měsíců, jehož výkon mu byl dle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu tří let. Dle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu pět let.

Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byl obžalovaný zavázán k povinnosti zaplatit poškozené E. R. na náhradě škody částku 39 344 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byla tato poškozená odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Na totéž řízení byla podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázána poškozená pojišťovna V.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolání pojišťovna V. Uvedla, že jí byla trestným činem způsobena škoda ve výši 18 206,40 Kč na vynaložených nákladech a léčení poškozené E. R. Dále uvedla, že na základě vyrozumění poškozené o konání hlavního líčení dne 26. 2. 2002 podáním doručeným soudu téhož dne řádně uplatnila svůj nárok na náhradu škody, přičemž v tomto podání nárok specifikovala a připojila se k trestnímu řízení s návrhem, aby byla obžalovanému uložena povinnost způsobenou škodu uhradit. Protože ji soud s řádně uplatněným nárokem na náhradu škody odkázal na občanskoprávní řízení, cítí se zkrácena ve svých právech poškozeného a proto podala odvolání s tím, aby v rámci odvolacího řízení bylo o jejím nároku rozhodnuto.

Odvolací soud, jemuž byla věc s tímto odvoláním předložena, v první řadě zkoumal, jak to vyplývá z ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. v návaznosti na ustanovení § 253 odst. 1 tr. ř., zda odvolání nebylo podáno osobou neoprávněnou. V tomto směru považoval za potřebné zdůraznit následující skutečnosti. Podle § 246 odst. 1 písm. d) tr. ř. může rozsudek odvoláním napadnout poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. V souvislosti s tím je nutno připomenout ustanovení § 43 odst. 3 tr. ř., podle něhož poškozený, který má podle zákona proti obviněnému nárok na náhradu škody, jež mu byla trestným činem způsobena, je oprávněn také navrhnout, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovanému povinnost nahradit tuto škodu. Návrh je třeba učinit nejpozději u hlavního líčení před zahájením dokazování (§ 206 odst. 2 tr. ř.). Z návrhu musí být patrné, z jakých důvodů a v jaké výši se nárok na náhradu škody uplatňuje.

Z kontextu citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že poškozený má odvolací právo pouze v případě, že uplatnil v trestním řízení nárok na náhradu škody řádně a včas, tzn. nejpozději před zahájením dokazování v hlavním líčení navrhl, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovanému povinnost nahradit škodu způsobenou trestným činem, a že z návrhu bylo patrné, z jakých důvodů, vůči komu a v jaké výši ji uplatňuje. Pokud poškozený včas a řádně návrh neučinil, není oprávněn podat odvolání podle ustanovení § 246 odst. 1 písm. d) tr. ř., a to ani když o jeho nároku nebylo rozhodnuto. Uvedené teoretické závěry pak bylo třeba konfrontovat se skutečnostmi vyplývajícími z trestního spisu. Poškozená pojišťovna V. již v přípravném řízení předložila na formuláři „poučení poškozeného v trestním řízení“ tehdy vyšetřovateli Policie České republiky, Okresnímu úřadu vyšetřování v S., prohlášení, že se připojuje k trestnímu řízení s tím, že výši škody sdělí nejpozději při hlavním líčení. Po podání obžaloby v souvislosti s nařízením hlavního líčení na den 11. 1. 2002 byla o konání tohoto hlavního líčení řádně a včas vyrozuměna dne 19. 11. 2001, do zahájení dokazování však nárok na náhradu škody nespécifikovala co do důvodu a výše. Učinila tak teprve dne 26. 2. 2002, tedy opožděně. Z uvedených skutečností je zřejmé, že poškozená pojišťovna V. neuplatnila v

trestním řízení nárok na náhradu škody řádně a včas. To pak v konečném důsledku vedlo odvolací soud k závěru, že není osobou oprávněnou podat proti shora uvedenému rozsudku odvolání.

Vzhledem k těmto skutečnostem odvolací soud v neveřejném zasedání (§ 263 odst. 1 písm. a/ tr. ř.) odvolání poškozené pojišťovny V. podle § 253 odst. 1 tr. ř. jako podané osobou neoprávněnou zamítl, aniž by mohl z podnětu tohoto odvolání věc meritorně přezkoumat.